

Rikard Wolff - är han 80-talets Gösta Ekman?

■ Vad innebär det att vara man? Vad är äkta kärlek? Iklädd en svart aftonklänning med gesterna från den franska vissångerskan Barbara lyckas **Rikard Wolff** få publiken att vrida sig av skratt inför frågorna, insvepta i piskrapp av svart humor..

Tystnaden är total efter gapskratten; alla grips av skådespelarens totala närvaro på teatern Kilen i Stockholm. Malmöpubliken känner honom från den sensationella scenskoleföreställningen av Mefisto i våras.

Teater

De teaterintresserade har säkert lagt namnen **Rikard Wolff**, regissören **Rickard Günther** och scenografen **Lasse Björklund** på minnet. Deras uppsättning av **Baal** på Galeasen gjorde dem först kända i Stockholm. Genombrottet kom sedan de slagit ihop två Lars Norén-pjäser till **Sakrament** i en vågad och även av TV uppmärksammas föreställning.

I den föreställning som nu löper - **Barbaras långa nätter** - har Wolff och Günther skrivit text med utgångspunkt från sångerskan **Barbara**, som arbetade i **Edith Piafs** tradition.

Greppet att låta **Rikard Wolff** spela en fransk sångerska som stod på sin höjdpunkt på 50-talet är snillrikt. Ända ut i fingertoppar och tår behärskar Wolff kroppsspråket och framstår samtidigt som mannen han är och den dekadenta franska artisten.

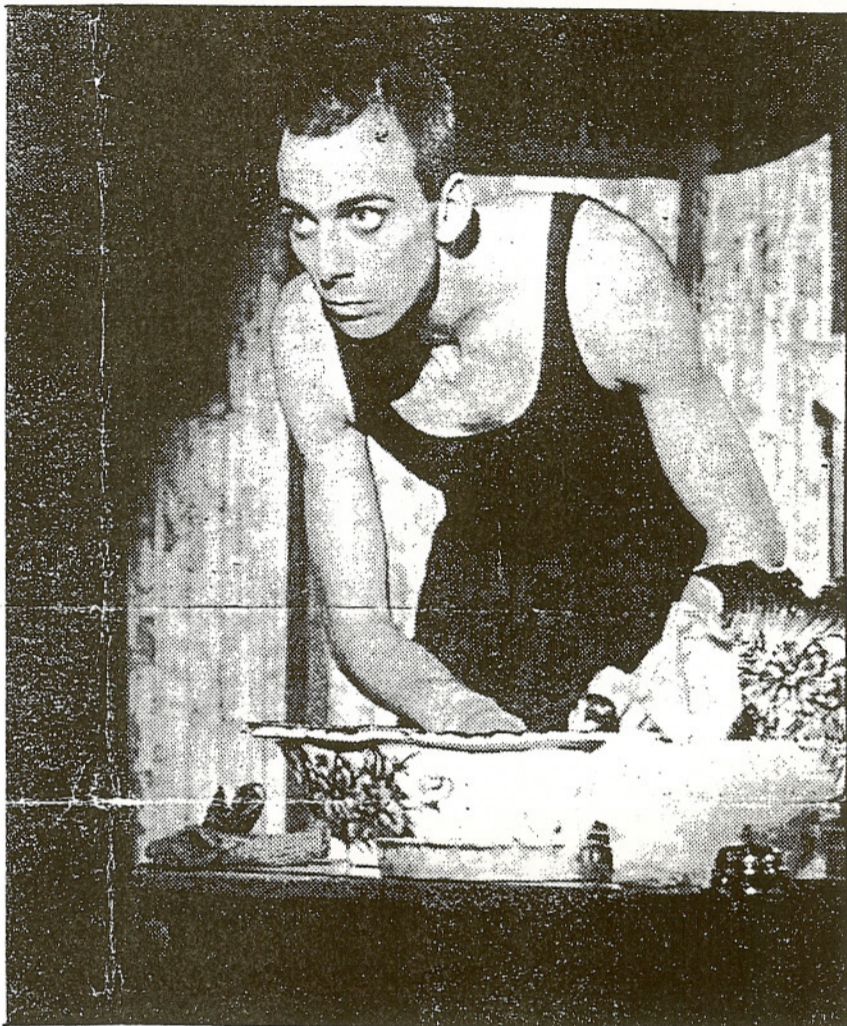
Tack vare skickligheten i skådespele-riet sprängs våra invanda föreställningar. Begreppen manligt/kvinnligt upplöses och uppgår i den drivkraft som genomsyrar föreställningen: Sökandet efter Människan.

■ UNDERHÅLLANDE

Det låter kanske tungt men blir oerhört underhållande. Jag har inte upplevt en publik som pendlat så starkt mellan skratt och andaktsfull tystnad.

- Jag önskar jag hade den självklara manlighet som bara fyller rummet. Men det har jag inte. Kanske någon kurs hjälper; lyder en av skådespelarens öppningsrepliker.

Man vrider sig, lockas in i tron att det är en fars man ska få se. Men skratten tystnar snart.

Rikard Wolff i **BARBARAS LÅNGA NÄTTER** på Kilen i Stockholm

BILD: Thomas Håkansson

- Jag vägrar att låta ledan vaka vid vår bädd, sjunger **Rikard Wolff** med en röst som är laddad med kraft och känsla.

■ SKENBART BANALT

Vi får illusionen att han verkligen är **Barbara**, som nu ska lämna sin älskade. De enkla orden i visfragmenten blottläggs i sin mänskliga nakenhet. Det är här programmets styrka ligger; det skenbart banala förvandlas till äkta existensiella frågor, som inte undgår att beröra någon.

- Se de andra, de som aldrig hittar ut, är en bön som går fram med djupt allvar, strax därpå en komisk kontrast:

- Jag älskar veckotidningar, för där händer verkligen något. . .

Döden behandlas i ordlekar. Samtidigt som "Barbara" klär av sig redogör hon för en obduktion, mycket konkret och detaljerat.

Växlingarna sker på en scen som är uppbruten i olika plan; varje gest och replik spelar mot helheten, och musikerna följer ytterst känsligt. De är **Göran Martling** flygel, **Kim Hedås** dragspel, piano och violin samt **Pelle Halvarsson** cello.

Man talar redan om **Rikard Wolff** som "80-talets Gösta Ekman".

ANDREAS PETTERSSON